

Ίσως κάποιοι στην αρχή να θεώρησαν ότι τα γεγονότα στη Νέα Φιλαδέλφεια ήταν ένα τοπικό ζήτημα, ένα ζήτημα που αφορά ένα γήπεδο για το οποίο δεν χρειάζεται ούτε να γνωρίζουν ούτε να πάρουν θέση, ίσως μια «οπαδική κόντρα» που γρήγορα θα κλείσει ή θα ξεχαστεί. Κι όμως, ήταν φανερό ότι το ζητούμενο ήταν κάτι πολύ μεγαλύτερο. Όταν γράφτηκε η στήλη που ακολουθεί, για να δημοσιευτεί στο **UNFOLLOW 31**, είχε προηγηθεί η επίθεση στην εκδήλωση του

Συντονιστικού Κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας και η εισβολή στον κοινωνικό χώρο «Στρούγκα». Τις επόμενες μέρες οι επιθέσεις εντάθηκαν: από το φόβο και τις οργανωμένες επιθέσεις, ματαιώθηκε το Δημοτικό Συμβούλιο που θα συζητούσε για το νέο Ρυθμιστικό της Αττικής, καθώς και κοινή εκδήλωση των δύο εκλεγμένων δημάρχων του ΣΥΡΙΖΑ στην Ν. Φιλαδέλφεια και τη Ν. Ιωνία.

Λευτέρης Χαραλαμπίδης - UNFOLLOW 31 (Τεύχος Ιουλίου)

Ορισμένα πράγματα στη ζωή είναι νομοτελειακά. Όταν σπέρνεις ανέμους, μοιραία θα θερίσεις θύελλες. Και δυστυχώς, όταν ο ΣΥΡΙΖΑ επέλεγε να γίνει συνομιλητής του Δημήτρη Μελισσανίδη, έσπερνε ανέμους με προδιαγεγραμμένα αποτελέσματα...

Όσοι έχουν ασχοληθεί στοιχειωδώς με τα του ελληνικού ποδοσφαίρου γνωρίζουν πως δεν υπάρχει κανένα -μα κανένα- πεδίο συνεννόησης με οργανωμένους οπαδούς, οι οποίοι από το 1980 κι έπειτα έχουν κατά καιρούς μετατραπεί σε ιδιωτικούς στρατούς που συσπειρώνονται γύρω από τους ισχυρούς παράγοντες των μεγάλων συλλόγων της χώρας. Είτε για το... μεροκάματο, είτε γιατί μέσα από αυτόν τον κακώς εννοούμενο οπαδισμό κάποιοι μπορούν να «εξάγουν» ανερυθρίαστα την καφρίλα της ανυπαρξίας τους, οι καταγεγραμμένες περιπτώσεις στις οποίες οι οπαδοί λειτούργησαν ως ιδιωτικοί στρατοί είναι πολλές.

Συνέβη επί Γιώργου Βαρδινογιάννη στον Παναθηναϊκό στη δεκαετία του '80, συνεχίστηκε με τον Σωκράτη Κόκκαλη στον Ολυμπιακό, αλλά και τώρα με τον Δ. Μελισσανίδη στην ΑΕΚ. Και όλα αυτά, ασφαλώς και δεν προέκυψαν τυχαία. Τα πορτοφόλια του ελληνικού ποδοσφαίρου γρήγορα αντιλήφθηκαν ότι οι ιδιωτικοί στρατοί παρείχαν ένα μαξιλάρι ασφαλείας και ένα μοχλό πίεσης για τα συμφέροντά τους, ιδίως όταν η επιχειρηματικότητά τους ακροβατούσε ανάμεσα στη νομιμότητα και την παρανομία. Και γι' αυτό άλλωστε φρόντισαν να καλλιεργήσουν τους στρατούς τους, να τους γιγαντώσουν και εντέλει να τους χρησιμοποιήσουν. Όμως παρότι όλα τα παραπάνω αποτελούν μια θλιβερή αλήθεια του ελληνικού ποδοσφαίρου, το ζήτημά είναι πριν απ' όλα πολιτικό: Κι όμως, το 2014, μια Αριστερά που προσπαθεί να πείσει ότι κομίζει το καινούριο, το διαφορετικό, το καθαρότερο δεν αντιλήφθηκε ή παρίστανε ότι δεν αντιλήφθηκε πως οποιοδήποτε αλισβερίσι θα την έβγαζε χαμένη από χέρι και παράλληλα θα νομιμοποιούσε με έναν τρόπο τα όσα ακολούθησαν. Διότι, συγγνώμη, αλλά εδώ το ζήτημα υπερβαίνει τα χρήματα που αξιώνει η ΑΕΚ από το Δημόσιο για την κατασκευή του γηπέδου, υπερβαίνει ακόμη και τις αντιρρήσεις που καλώς ή κακώς εκφράζουν κάποιοι για τη δημιουργία του γηπέδου. Εδώ το ζήτημα είναι η βάνουση περιστολή του δημοκρατικού δικαιώματος των κατοίκων να συναντηθούν και να εκφράσουν δημόσια τους προβληματισμούς τους για το γήπεδο.

Αλήθεια, από πότε απαγορεύεται κάτι τέτοιο στην Ελλάδα; Από πότε αποφασίζουν οι ιδιωτικοί στρατοί αν και πότε θα μιλήσουν οι κάτοικοι για τα της γειτονιάς τους; Και άραγε τι δικαιολογία έχει τώρα ο ΣΥΡΙΖΑ,

που έστειλε το ένα μετά το άλλο τα μεγαλοστελέχη του να καθίσουν στο τραπέζι με τον Μελισσανίδη;

Πρώτος που συναντήθηκε με τον «Τίγρη» ήταν ο Αλέκος Φλαμπουράρης, σε μια αμιγώς συμβολική κίνηση. Βλέπετε, δεν μιλάμε απλώς για έναν από τους πιο στενούς συνεργάτες του Αλέξη Τσίπρα, καθώς πρόκειται ουσιαστικά για τον μέντορα του αρχηγού της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Η δεύτερη συνάντηση έγινε παρουσία των επιφανών ΑΕΚτζήδων βουλευτών του ΣΥΡΙΖΑ Δ. Στρατούλη και Γ. Πάντζα. Μετά το πολιτικό νταραβέρι του ΣΥΡΙΖΑ με τον Μελισσανίδη ακολούθησε τραμπούκικη επίθεση με ξύλο και προπηλακισμούς. Υπό τη διακριτική παρουσία-απουσία της αστυνομίας, ο ιδιωτικός στρατός που ντροπιάζει τους κοινωνικούς αγώνες της Original έσπειρε τον τρόμο στη Νέα Φιλαδέλφεια, καθώς ρεπορτάζ της ημέρας κάνουν λόγο για ανθρώπους που κυνήγησαν κατοίκους, που έδειραν γυναίκες και ηλικιωμένους, που επιτέθηκαν στον αυτοοργανωμένο κοινωνικό χώρο «Στρούγκα». Παρότι η προσπάθεια των οπαδών-προβάτων να μπουν στη «Στρούγκα» εμπεριέχει έναν απίστευτο συμβολισμό, το ζήτημα είναι ασφαλώς πολύ πιο σοβαρό, είναι κυρίως πολιτικό και αποτελεί ένα ακόμη πολύ μεγάλο σφάλμα του ΣΥΡΙΖΑ, που εξακολουθεί να μοιάζει ολοένα και περισσότερο με ένα νέο ΠΑΣΟΚ, καθώς προσπαθεί να ικανοποιήσει τους πάντες. Όμως, αν η Ελλάδα χρειάζεται κάτι αυτήν τη στιγμή, σίγουρα αυτό δεν είναι ένα νέο ΠΑΣΟΚ. Μια χαρά την κατέστρεψε το... original, φτάνει.

Τα ερωτήματα συνεχίζουν αμείλικτα.

Είναι εμφανές ότι το διάστημα έως την 1η Σεπτέμβρη, οπότε και αναλαμβάνει η νέα δημοτική αρχή, θεωρείται «προνομιακό» προκειμένου να επιβληθούν όροι και τετελεσμένα. Με μια κυβέρνηση που τρέχει να κλείσει δουλειές για τους «εντιμότατους» φίλους του κυρίου πρωθυπουργού, τα όσα συμβαίνουν στη Νέα Φιλαδέλφεια απλώς έρχονται να μας υπενθυμίσουν ότι το ιδιωτικό κεφάλαιο στη χώρας μας όχι μόνο υπαγορεύει νόμους φωτογραφικούς για τα συμφέροντά του, αλλά αναλαμβάνει και την (προκαταβολική) εφαρμογή τους, επιβάλλοντας το φόβο και τη σιωπή. Αυτό που συμβαίνει σήμερα στη Νέα Φιλαδέλφεια, είναι το ίδιο που συνέβη στην Κερατέα και στις Σκουριές. Από ιδιωτικούς στρατούς επιχειρηματιών, που είχαν στο πλευρό τους τις δυνάμεις καταστολής και την πρόθυμη κυβέρνηση.

«Η γειτονιά μας δεν θα γίνει Παλέρμο», λέει το Συντονιστικό Κατοίκων Νέας Φιλαδέλφειας-Χαλκηδόνας στο κάλεσμά του για την κινητοποίηση της 3 Ιούλη. Το θέμα δεν αφορά το γήπεδο της ΑΕΚ. Αφορά ένα πολύ μεγαλύτερο σχέδιο που θέλει να μετατρέψει τη Νέα Φιλαδέλφεια σε περιοχή εμπορικών χρήσεων (στο νέο Ρυθμιστικό καταργείται η αμιγής κατοικία), με Mall και οδικούς άξονες να τη διασχίζουν, και το Άλσος να παραδίδεται στο ΤΑΙΠΕΔ και να ιδιωτικοποιείται. Αφορά το αν οι κάτοικοι της περιοχής έχουν δικαίωμα να ορίζουν τη ζωή τους, να προστατεύουν τη γειτονιά τους, να έχουν στοιχειώδεις ελευθερίες. Αφορά το αν θα γυρίσουμε πολλά χρόνια πίσω. Αυτά είναι που διακυβεύονται, σήμερα στη Νέα Φιλαδέλφεια, αύριο στο Ελληνικό, στη Δραπετσώνα, στον Κολωνό και στην Αγία Παρασκευή.

Κι εδώ καλείται να πάρει θέση κάθε πολίτης που έχει στοιχειώδη δημοκρατικά αντανακλαστικά. Πόσο μάλλον το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης που θα 'πρεπε να χει και τη θέληση και την πυγμή να προστατεύσει τη δημοκρατία σε ένα Δήμο τον οποίο σε λιγότερο από δύο μήνες θα διοικεί η παράταξη του! Ανέχεται ο ΣΥΡΙΖΑ το δίκαιο της πυγμής; Δέχεται ο Α. Βασιλόπουλος να είναι επικεφαλής ενός Δήμου στον οποίο κουμάντο θα κάνουν οι τραμπούκοι; Δέχεται να συμβιώνουν οι πολίτες του Δήμου του με το φόβο; Μέχρι στιγμής, ο ΣΥΡΙΖΑ όχι μόνο δεν έχει στηρίξει την κινητοποίηση της 3 Ιούλη, αλλά φαίνεται ότι δεν θα παραστεί ούτε καν μια αντιπροσωπεία βουλευτών του για να διασφαλίσουν, έστω, ότι η αστυνομία δεν θα κάνει τα στραβά μάτια σε όποιον προσπαθήσει να επιτεθεί σε μια κινητοποίηση κατοίκων...

Κάποιοι είπαν ότι τα γεγονότα της Ν. Φιλαδέλφειας είναι ένα «πείραμα» κυβερνησιμότητας για τον ΣΥΡΙΖΑ. Κι έχουν δίκιο. Μόνο που μέχρι στιγμής δείχνει ξεκάθαρα ότι, αν για να «κυβερνήσεις» έχεις σκοπό να κάνεις υποχωρήσεις στα ίδια συμφέροντα που και σήμερα λυμάνονται αυτόν τον τόπο, το ποιος θα βρεθεί να κυβερνάει την επόμενη μέρα δεν θα είναι και τόσο σαφές...

Ούτε σε σένα, ούτε σε κείνους που σε στήριξαν.